

"ERC es creu això dels Països Catalans"

Miquel Mayol (Perpinyà, 1941), després d'uns anys allunyat del moviment polític nord-català, retorna a l'activitat encapçalant la llista europea d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Quin és el sentit ideològic de la seva candidatura? Per què ERC ha triat un cap de llista nord-català?

—La meua candidatura demostra, d'una banda, que ERC es creu això dels Països Catalans i, de l'altra, que ha vist en aquestes eleccions una oportunitat excel·lent per mostrar que, finalment, Europa pot ajudar a retrobar-nos, ja que la legislació europea permet a qualsevol ciutadà d'un estat membre de la unió presentar-se en un estat que no és el seu, sempre que hi resideixi.

—Vostè és advocat, viu i treballa a Perpinyà. Legalment, es pot presentar a l'estat espanyol?

—Sí, a condició de tenir residència i estar empadronat a l'estat espanyol. És el meu cas, ja que estic empadronat a Puigcerdà, sóc cerdà d'adopció.

—Per què heu escollit la Cerdanya?

—La Cerdanya és un símbol. És una comarca que també està a cavall de dos estats de la unió europea, l'Alta i la Baixa Cerdanya: "Meitat a França i meitat a Espanya. La Cerdanya és i serà catalana".

—ERC es presenta a les eleccions europees amb una coalició formada, a més d'EA, per PNB i per UM. No és contradictori que un partit progressista vagi a unes eleccions amb partits més aviat conservadors?

—Es pot veure així. El que passa és que els espanyols han fet que les llistes siguin d'àmbit estatal. Si les eleccions fossin als Països Catalans, com seria lògic, és evident que ERC hauria anat amb la seva pròpia llista i amb el seu programa, que és d'esquerra, nacional i europeu. Però, si volem incidir en la realitat europea hem d'aliar-nos. Potser ens hauria agradat pactar amb el Partit Solcista de Mallorca, però aquest ja ho ha fet amb CiU, que també és curiós. A les Illes hem trobat UM. I al País Basc teníem l'acord amb EA, un partit que ens és proper ideològicament. L'acord és de les primeres eleccions europees que es van fer a l'estat espanyol, el 1989. Vam treure un escó que es va repartir,

dos anys i mig cadascú, Carlos Garikoetxea i l'Heribert Barrera. Ara, però, EA ha pactat, per a les municipals, amb el PNB. A més, EA i PNB han firmat acords amb EH i IU, que defensen el dret dels pobles a l'autodeterminació. Això permetrà constituir un grup parlamentari per l'Europa dels estats-regions, és a dir, uns estats com podrien ser els Països Catalans o Escòcia.

—Quin és el llistó electoral que us heu fixat?

—Les enquestes ens donen dos elegits. L'objectiu és aconseguir-ne tres. El fet d'ajuntar les eleccions euro-

PERE CODONYAN

pees amb les municipals ens pot ajudar perquè afavorirà la participació. Per les municipals tindrem candidatures en el 96% del territori català i seria estrany que algú que vota ERC a les municipals no ho faci per les europees.

—Vostè serà el tercer de la llista, darrere del PNB i d'EA, i davant la candidatura d'UM. Què passa si només treuen dos escons?

—Tornarem a aplicar el sistema del 89. El candidat d'EA farà la primera part del mandat i jo la segona.

—La candidatura pot augmentar la presència d'ERC a la Catalunya Nord, on

fins ara ha tingut un paper més aviat testimonial?

—Crec que l'objectiu d'ERC no és desenvolupar el partit a la Catalunya Nord, sinó ajudar al desenvolupament del moviment nord-català.

—Vostè s'havia apartat de la política activa. Com se sent en aquesta campanya electoral que comença?

—Fa deu anys que he deixat l'activitat político-cívica i ho retrobo amb molta il·lusió. És engrescador participar en una campanya així, amb tot el suport d'un partit que té un historial molt llarg, és el partit d'en Macià, d'en Companys, de l'Irla i també d'en Tarradellas, a l'inici de la seva activitat política; són els quatre primers presidents de la Generalitat contemporània. És per a mi un honor i una gran responsabilitat perquè no es tracta d'una campanya testimonial.

Pere Codonyan

"És engrescador participar en una campanya així, amb tot el suport d'un partit que té un historial molt llarg. És el partit d'en Macià, d'en Companys, de l'Irla i també d'en Tarradellas, a l'inici de la seva activitat política; són els quatre primers presidents de la Generalitat contemporània."